

[Munch-Petersen.]

derne er pligtige til at antage de Søfolk, der saaledes forhyres.

§ 6 indeholder Straffebestemmelserne. Ved Overtrædelse af denne Lov straffes Rederen eller, hvis det er sket uden Rederens Vidende, da Rederens ansvarlige Stedfortræder med Fængsel, i Regelen ikke under 1 Aar, i grove Tilfælde tillige med Konfiskation af hele Rederens Formue.

Under Sømandsstrejken i Foraaret var der ingen Grænser for den Sympati, man gav Udtryk for i Pressen for Søfolkene Arbejdsvilkaar. Samtidig buldrede man ganske vist løs mod disse Søfolk, der vilde kæmpe for Forbedringer af deres Kaar, hvilket selvfølgelig betragtedes som ganske utilladeligt. At Søfolkene med 90 pCt.s Fler-tal ved en Urafstemning havde besluttet en Strejke, og at man som Følge deraf gik ud i Strejke, var naturligvis et groft Lovbrud efter den Opfattelse, hele det borgerlige Samfund, den siddende Regering og dennes Tilhængere her i Landet har. Men samtidig med, at man som Følge deraf satte alle Midler ind for at slaa Søfolkene Kamp ned, græd man Krokodilletaarer over Søfolkene; man gav Udtryk for den varmeste Sympati for Søfolkene og hævdede, at man gerne paa anden Maade vilde forbedre deres Arbejdsvilkaar.

Nu er der en Lejlighed til at gøre det, man bedyrede saa varmt dengang; hvis man denne Gang vilde ikke bare sætte dette Lovforslag til Behandling, hvad man hidtil ikke har gjort, men gennemføre det, saa kunde man jo faa Lejlighed til at vise, at man vilde gøre noget for Søfolkene. Men det antager jeg ikke, man vil. Søfolkene ved, at den Maade, hvorpaa de skal kæmpe for bedre Arbejdsvilkaar, er ved selv at føre Kampen, ligegyldigt hvilke Lovbestemmelser men gennemfører her i Rigsdagen. Men det er et vigtigt Arbejdsomraade. Lovforanstaltninger til Værn for Søfolkene gælder ikke bare selve Søfolkene, men ogsaa Skibenes Passagerer, som gennem den systematiske Underbemanding, der sker, er udsat for større Farer, end hvis der var ordnede Forhold paa disse Omraader.

Det tredje Lovforslag er *Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 100 af 29. Marts 1924, som ændret ved Lov Nr. 119 af 4. April 1932, om Forsørgelse af militære Invalider og saadanne efterladte i de sønderjyske Landsdele*. Dette Lovforslag har virkelig været sat til første Behandling her i Tinget og er derefter henvist til Udvalg, fra hvilket det aldrig er vendt tilbage, og fra hvilket man aldrig har hørt noget, men i hvert Fald

opnaaede vi ved at forelægge dette Lovforslag, at Spørgsmaalet om de sønderjyske Krigsinvalid blev sat under Debat. Hidtil havde i hvert Fald Regeringspartierne meget skarpt hævdet, at Loven om de sønderjyske Krigsinvalid var revideret i 1932, og at det altsaa ikke var nødvendigt at foretage yderligere Revision. Siden da udtaler man sig i hvert Fald noget mere ubestemt om dette og har, tvunget af Omstændighederne, maattet gaa ind paa i hvert Fald en vis Forhandling, søge visse Oplysninger for eventuelt at foretage mindre Ændringer i den i Forvejen reviderede Lov.

Lovforslaget har mødt Sympati i den sønderjyske Befolkning, der kender Krigsinvalidernes Forhold og kender Invalidenævnet og Invalideraadets Virksomhed og ved, hvor uretfærdigt disse Institutioner i en Række Tilfælde har virket mod de sønderjyske Krigsinvalid. Her i Tinget blev der rettet nogen Kritik mod Lovforslaget. Ude omkring har man ogsaa rejst en vis Kritik fra Politikeres Side, men har aldrig, naar man var nede i Nærheden af den sønderjyske Befolkning, givet nærmere Udtryk for, hvad man mente med denne Kritik, fordi man godt ved, at de her foreslaaede Bestemmelser er i Overensstemmelse med, hvad der bør gennemføres for de sønderjyske Krigsinvalid.

Fremsættelsen af vort Lovforslag førte til, at man her i denne Bygning fik en Forhandling mellem de sønderjyske Rigsdagsmedlemmer og Hovedbestyrelsen for Krigsinvalidorganisationen. Ved et Tilfælde fik jeg ogsaa Lejlighed til at overvære denne Forhandling — man havde naturligvis glemt at indbyde mig dertil, men jeg fik Nys om den alligevel og tillod mig at komme til Stede —, og det viste sig, at her, hvor sønderjyske Rigsdagsrepræsentanter sad over for Hovedbestyrelsen i Krigsinvalidorganisationen, maatte man udtrykke sin Sympati for at faa Forbedringer gennemført for Krigsinvaliderne. Men man forsøgte saa at tale om, at hver for sig havde man ingen Anledning til at tage Initiativet til disse Forbedringer. Fra Oppositionspartiernes Side hævdedes det, at det var Regeringen, der maatte tage Initiativet, og fra Regeringspartiernes Side udtalte man sig noget mere ubestemt om, hvor dette Initiativ skulde komme fra.

Vi har altsaa ikke været saa bange for at tage et Initiativ, for et Initiativ maa jo tages, naar man mener, der skal ske en Forbedring af forskellige Forhold. Men Resultatet af dette Møde maatte opfattes